

Sygn. akt I NKRS 40/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Karska (uzasadnienie)

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z odwołania M. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 1 marca 2022 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Krakowie,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 769,
z udziałem P. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z 1 marca 2022 r. na podstawie
art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa
(Dz. U. z 2021 r. poz. 269, dalej: u.k.r.s.) w pkt 1 przedstawiła Prezydentowi RP
wniosek o powołanie P. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu
okręgowego w Sądzie Okręgowym w Krakowie ogłoszonym w Monitorze Polskim z

2020 r., poz. 769, zaś w pkt 2 nie przedstawiła takiego wniosku w stosunku do M. S. (dalej także jako: Skarżąca).

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w Krakowie zgłosili się M. S. - sędzia Sądu Rejonowego w K. oraz P.W. – sędzia Sądu Rejonowego w K.

Krajowa Rada Sądownictwa, uchwałą nr [...] z dnia 11 czerwca 2021 r. przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie P. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Okręgowym w Krakowie oraz nie przedstawiła takiego wniosku o powołanie M. S.. Odwołanie od powyższej uchwały wniosła M. S.. Sąd Najwyższy uwzględnił odwołanie i wyrokiem z 12 stycznia 2022 r. (sygn. akt I NKRS 118/21) uchylił zaskarżoną uchwałę, przekazując sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Dalej w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano, że Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na M. S. oddali 1 głos „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”, a na P. W. oddali 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego głosowania, zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie na jedno wolne stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w Krakowie P. W.. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opiniami służbowymi, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w K.

Dalej w uzasadnieniu wskazano, że Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną uchwałę wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072, ze zm.; dalej: p.u.s.p.), zaś dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., w tym: ocenami kwalifikacyjnymi,

doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Opisując kandydatów, Rada wskazała, że P. W. urodził się [...] 1973 r. w B. W 1997 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie w K. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. W 1998 r. ukończył na tym Uniwersytecie studia w zakresie filologii polskiej z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 1 lipca 1999 r. do 30 września 2000 r. był zatrudniony w Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w O. na stanowisku prawnika. Od 1 lutego 2001 r. do 30 września 2004 r. pracował w Katedrze Prawa Prywatnego Międzynarodowego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu w K. na stanowisku asystenta. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w Krakowie, w maju 2001 r. złożył egzamin sędziowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym. 6 sierpnia 2001 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie. Powierzone obowiązki orzecznicze wykonywał w II Wydziale Karnym. Postanowieniem Prezydenta RP z 16 grudnia 2003 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego dla w K. Orzekał nadal w II Wydziale Karnym. Ponadto w Sądzie tym pełnił obowiązki Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego oraz obowiązki Przewodniczącego VIII Zamiejscowego Wydziału Grodzkiego z siedzibą w C. Od 1 stycznia do 6 grudnia 2019 r. był delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia czynności sędziego w IV Wydziale Karnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w K. Od 17 czerwca do 9 grudnia 2019 r. - na mocy zarządzenia Prezesa Sądu Okręgowego w K.- pełnił obowiązki koordynatora do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach karnych. Od 9 grudnia 2019 r. delegowany był przez Ministra Sprawiedliwości - na czas nieokreślony - do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości i powierzono mu obowiązki Zastępcy Dyrektora Departamentu Kadr i Organizacji Sądów Powszechnych i Wojskowych. Był członkiem Komisji Egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego z siedzibą w K. oraz członkiem Komisji Egzaminacyjnej nr [...] do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego w 2019 r. z siedzibą w K.. Ponadto posiada doświadczenie dydaktyczno-szkoleniowe, wynikające między innymi ze współpracy z Uniwersytetem w K., Uniwersytetem w

L., Politechniką im. [...], Stowarzyszeniem Urzędników Stanu Cywilnego RP, Forum Urzędników Stanu Cywilnego [...] Instytutu Samorządu Terytorialnego i Administracji oraz Fundacją A. Jest autorem publikacji z zakresu prawa oraz członkiem kolegium redakcyjnego czasopisma „M.”.

W ocenie kwalifikacji stwierdzono, że kandydat jest doświadczonym sędzią, ma prawie dwudziestoletni staż pracy, łącznie z asesurą. Opiniowany dysponuje dużym doświadczeniem zawodowym i wiedzą prawniczą, legitymuje się znajomością i należyтым rozumieniem przepisów prawa materialnego i procesowego oraz umiejętnością trafnego ich stosowania w praktyce. Posiada także zdolność kompleksowej, przekonującej oceny różnorodnych zagadnień faktycznych i prawnych. Podejmuje przemyślane, trafne decyzje, które prawidłowo uzasadnia. Nieliczne potknięcia nie mają charakteru rażącego i nie wpływają na wysoki poziom merytoryczny orzecznictwa opiniowanego. Wydajność pracy kandydata i jego zaangażowanie w służbie nie nasuwają żadnych wątpliwości. Rozstrzygnięcia w prowadzonych przez niego sprawach są wyważone, charakteryzuje je właściwe poczucie sprawiedliwości. Opiniowanego cechuje wysoka kultura osobista, pracowitość, sumienność i godna podkreślenia staranność w wykonywaniu obowiązków. W konkluzji opiniująca stwierdziła, że Pan P. W. zasługuje na rekomendowanie jego kandydatury na stanowisko sędziego sądu okręgowego.

Odnosnie M. S. wskazano, iż urodziła się [...] 1974 r. w C. W 1998 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie w K. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w K., w maju 2001 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Z dniem 28 września 2001 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w K. Powierzone obowiązki orzecznicze wykonywała w IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Postanowieniem Prezydenta RP z 25 października 2004 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w K., gdzie nadal orzekała w IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Od 1 maja 2005 r. do 31 października 2005 r. delegowana była przez Ministra [...] do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie [...] i powierzono jej obowiązki głównego specjalisty w Departamencie CORS i

Informatyzacji Resortu. Od 1 listopada 2005 r. do 30 listopada 2007 r. była delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków w Ośrodku Migracyjnym Ksiąg Wieczystych w S. - Sądu Okręgowego w K. Z dniem 10 grudnia 2007 r. została przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w K., w którym podjęła obowiązki orzecznicze w IV Wydziale Ksiąg Wieczystych. Od 1 czerwca do 30 listopada 2008 r. pełniła obowiązki, a od 1 grudnia 2008 r. do 27 marca 2012 r. pełniła funkcję Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w K. Od 1 września 2010 r. do 31 marca 2012 r. orzekała równocześnie w I Wydziale Cywilnym oraz w IV Wydziale Ksiąg Wieczystych, zaś od 1 kwietnia 2012 r. orzeka wyłącznie w I Wydziale Cywilnym tego Sądu. Od 9 czerwca 2015 r. do 8 czerwca 2018 r. oraz od 1 sierpnia 2018 r. do 31 stycznia 2022 r. pełniła funkcję Zastępcy Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w K. Począwszy od 2018 r. była delegowana do orzekania na pojedynczych sesjach w Sądzie Okręgowym w K. Ponadto prowadziła wykłady dla aplikantów adwokackich, była członkiem komisji egzaminacyjnych dla aplikantów adwokackich oraz członkiem Komisji Egzaminacyjnej nr [...] do spraw aplikacji notarialnej przy Ministrze [...] z siedzibą w K. (w latach 2013-2014). Podnosi kwalifikacje przez uczestnictwo w szkoleniach.

W ocenie kwalifikacji stwierdzono, że analiza akt ujawniła kilka uchybień, które w większości nie miały dużego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo wynikały z pomyłek, które zdarzają się każdemu. Opiniujący dodał, że niestety zdarzyły się jednak uchybienia, które nie powinny się zdarzyć, np. wyznaczanie rozpraw bez wzywania stron w sytuacji, gdy w pozwie lub wniosku nie byli zgłoszeni żadni świadkowie; zaniechanie ustosunkowania się w uzasadnieniu do zarzutu złożenia sprzeciwu po terminie; skierowanie stron do mediacji bez uzyskania ich stanowiska czy w ogóle chcą tej mediacji i w dodatku bez doręczenia pozwu pozwanemu; powtarzanie w postanowieniu końcowym treści postanowienia wstępnego; brak merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutu potrącenia w sytuacji, gdy stan sprawy dawał taką możliwość i oparcie rozstrzygnięcia tylko na kwestiach formalnych, które były bardzo wątpliwe. W ocenie sędziego wizytatora największe błędy to jednak: wydanie nakazu bez wpisania sygnatury, podpisanie tego nakazu i wydanie polecenia pracownikowi sekretariatu, aby uzupełnił sygnaturę;

błędna konstrukcja nakazu przy wielopodmiotowości po stronie powodowej, tj. brak określenia czy zapłata ma nastąpić solidarnie, *in solidum* czy też do niepodzielnej ręki (zwłaszcza, że ta kwestia była przedmiotem uzupełniania braków formalnych i powodowie wyraźnie wskazali, że chcą, aby zapłata na ich rzecz nastąpiła solidarnie); niedoręczenie stronom sprawozdania kuratora spadku i zaniechanie wysłuchania stron przed zatwierdzeniem tego sprawozdania; przyjęcie, że wyegzekwowanie należności na podstawie nieprawomocnego nakazu zapłaty jest przesłanką do oddalenia powództwa. W konkluzji sędzia wizytator stwierdził, że kandydatka jest osobą decyzyjną, pracowitą, posiada duże doświadczenie zawodowe, a swoją pracę wykonuje z dużym zaangażowaniem.

Jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Uwzględniła również wskazania Sądu Najwyższego.

Wskazała, że P. W. posiada doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pracy na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego, a także podczas delegacji do Sądu Okręgowego w K. (od stycznia do grudnia 2019 r.). Wykonywanie obowiązków orzecznich łączył z pełnieniem funkcji administracyjnych w sądzie. Dodatkowo posiada doświadczenie, wynikające z pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości (od grudnia 2019 r. Zastępca Dyrektora Departamentu Kadr i Organizacji Sądów Powszechnych i Wojskowych), a także z poprzedzającej pracę w wymiarze sprawiedliwości zatrudnienia w Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w O. na stanowisku prawnika oraz w Katedrze Prawa Prywatnego Międzynarodowego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu w K. na stanowisku asystenta. Ponadto zdobył doświadczenie dydaktyczno-szkoleniowe w ramach współpracy między innymi z Uniwersytetem w K., Katolickim Uniwersytetem w L., Politechniką im. [...] Stowarzyszeniem Urzędników Stanu Cywilnego RP, Forum Urzędników Stanu Cywilnego [...] Instytutu Samorządu Terytorialnego i Administracji oraz Fundacją *Ad Vocem*, a także jest autorem publikacji z zakresu prawa. Jak wskazała Rada, P.W., w odróżnieniu od kontrkandydatki, uzyskał też pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w K. (opinia wyróżniająca).

Kwalifikacje kandydata znajdują potwierdzenie nie tylko w uzyskanej ocenie kwalifikacji, ale również w opiniach służbowych. W przedmiotowej ocenie kwalifikacji odnotowano między innymi, że odnośnie do spraw z referatu kandydata w sądzie rejonowym, w których wyroki zostały uchylone lub zmienione, tylko w jednym przypadku wydano orzeczenie kasatoryjne i w jednym wypadku w sprawie o wykroczenie zmieniono wyrok przez uniewinnienie. Reszta orzeczeń reformatoryjnych ingeruje w wymiar kary lub poprawia kwalifikację prawną czynów. Odnośnie spraw w sądzie okręgowym, w których kandydat był sprawozdawcą w postępowaniu odwoławczym, wpłynęły dwie kasacje - jedna została oddalona, druga została pozostawiona bez rozpoznania. Dodatkowo na uchylony wyrok wydany przez kandydata wpłynęła jedna skarga - sprawa została uchylona do ponownego rozpoznania. Opiniująca podkreśliła, że w postępowaniu odwoławczym kandydat ma stabilne orzecznictwo, a wydane jedno orzeczenie kasatoryjne nie podważa przekonania o jego profesjonalizmie i dobrym przygotowaniu zawodowym.

Przechodząc do oceny M. S. Rada wskazała, że kandydatka posiada doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pracy na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego, a także podczas orzekania w ramach delegacji, jednak jedynie na pojedynczych sesjach, w Sądzie Okręgowym w K. Wykonywanie obowiązków orzecznich łączyła z pełnieniem funkcji administracyjnych w sądzie. Dodatkowo posiada doświadczenie, wynikające z pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości (od maja do października 2005 r. - główny specjalista w Departamencie CORS i Informatyzacji Resortu) oraz pracy w Ośrodku Migracyjnym Ksiąg Wieczystych w S. - Sądzie Okręgowym w K. (od listopada 2005 r. do listopada 2007 r.). Ponadto prowadziła wykłady dla aplikantów adwokackich. Kandydatka, w odróżnieniu od P. W., nie uzyskała pozytywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w K. Kwalifikacje M. S. znajdują potwierdzenie w uzyskanej ocenie kwalifikacji oraz opiniach służbowych.

KRS stwierdziła, że P. W. i M. S. posiadają doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pracy na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego, jednak M. S. nie posiada tak dużego doświadczenia w orzekaniu w sądzie okręgowym w ramach delegacji, jak P. W. (orzekała jedynie

na pojedynczych sesjach). Zdaniem Rady, praca w ramach delegacji do sądu okręgowego przekłada się bezpośrednio na wysokie merytoryczne przygotowanie kandydata do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego, wynikające chociażby z orzekania w szerokim spektrum spraw, o zróżnicowanych stanach faktycznych i prawnych, o różnym poziomie skomplikowania. Orzekanie w ramach delegacji umożliwia także w wyższym stopniu poznanie realiów pracy orzeczniczej na poziomie sądu okręgowego oraz wykształcenie umiejętności współpracy w składach wieloosobowych na poziomie tego sądu, a nie tylko wypadkowe orzekanie w kategorii spraw należących do kognicji tego sądu. Wobec powyższego, pracę na poziomie sądu okręgowego w ramach delegacji od stycznia do grudnia 2019 r., należało uznać za okoliczność przemawiającą na korzyść wskazanego do powołania kandydata. Ponadto, podkreślenia ponownie wymaga, że P.W. w latach 2001-2004 był dodatkowo zatrudniony na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Prywatnego Międzynarodowego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu w K. i w pewnym okresie łączył to zatrudnienie z pełnieniem obowiązków orzecznich. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa również praca kandydata w ramach delegacji do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości stanowi dodatkowe doświadczenie zawodowe przekładające się na wysoki poziom jego kwalifikacji. Powyższe znajduje potwierdzenie w sporządzonej przez Dyrektora Departamentu Kadr i Organizacji Sądów Powszechnych i Wojskowych w Ministerstwie Sprawiedliwości opinii z 30 września 2020 r

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że dokonała także wnikliwej analizy ocen kwalifikacji kandydatów, porównując zawarte w nich twierdzenia oraz wnioski z załączonymi danymi statystycznymi dotyczącymi pracy P. W. oraz M. S..

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa istotne były też wnioski sędziego wizytatora sporządzającego ocenę kwalifikacji M. S., który wskazał na uchybienia, które nie powinny się zdarzyć.

Krajowa Rada Sądownictwa - po ponownym rozpoznaniu sprawy i analizie materiałów postępowania - w tym wyroku Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2022 r., sygn. akt I NKRS 118/21) - uznała, że kandydatura P. W. w wyższym stopniu wypełnia kryteria do powołania niż kandydatura M. S.

Zdaniem Rady wiedza teoretyczna, jaką posiada P.W., w połączeniu z doświadczeniem praktycznym w stosowaniu prawa, zdobytym w pracy orzeczniczej jako asesor sądowy, sędzia sądu rejonowego, a także w ramach delegacji do Sądu Okręgowego w K. oraz doświadczenie, wynikające z delegacji do pracy w Ministerstwie Sprawiedliwości i w Katedrze Prawa Prywatnego Międzynarodowego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu w K. na stanowisku asystenta, jak i szeroko rozumiany dorobek dydaktyczno-szkoleniowy dają gwarancję należytego wykonywania przez niego obowiązków sędziego sądu okręgowego. W ocenie KRS, te wszystkie okoliczności zdecydowały o uznaniu P. W. za kandydata spełniającego w niniejszej procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP do powołania.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K., które na posiedzeniu w dniu 1 lutego 2021 r. zaopiniowało M. S. , oddając 10 głosów „za”, przy 7 głosach „przeciw”, 3 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie nieważnym, zaś P. W. , oddając 12 głosów „za”, przy 8 głosach „przeciw”, braku głosów „wstrzymujących się” i 1 głosie nieważnym. Wobec powyższego jedynie P. W. uzyskał więcej głosów „za” niż głosów „przeciw” i tym samym pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w K.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa P. W. posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. O przedstawieniu Prezydentowi RP P.W. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności szeroka wiedza prawnicza, uzyskana ocena kwalifikacyjna z rekomendacją, dotychczasowe doświadczenie zawodowe, w tym orzecznicze, zdobyte w trakcie pracy na stanowiskach asesora sądowego i sędziego sądu rejonowego oraz w szczególności podczas delegacji do Sądu Okręgowego w K., doświadczenie dydaktyczno-szkoleniowe, autorstwo publikacji, a także pozytywna (wyróżniająca) opinia Kolegium Sądu Okręgowego w K.

Odwołaniem z 19 kwietnia 2022 r. M. S. zaskarżyła uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z 1 marca 2022 r. w całości, wnosząc o jej uchylenie w całości

oraz przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie:

1. przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 42 ust. 1 u.k.r.s., art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.k.r.s. w zw. z § 19 ust. 1-11 załącznika do uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurującego z nią kandydata, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego P. W. zamiast skarżącej;
- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów, oceny ich doświadczenia zawodowego nie opartego tylko i wyłącznie na długości stażu pracy, ale przede wszystkim na wykonywaniu czynności orzeczniczych w okresie objętym oceną. Odwołująca się cały czas, do chwili obecnej wykonuje czynności orzecznicze podczas gdy P. W. od grudnia 2019 r. do dnia podjęcia zaskarżonej uchwały nie orzeka, gdyż przebywa na delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości. Dodatkowo błędnie zinterpretowano stabilność orzeczniczą sędziego W., która - wbrew wnioskowi opinii - jest dwukrotnie słabsza od średniej wydziałowej w Sądzie Rejonowym w K. Pomimo tego, że okoliczność rzekomo lepszych wyników statystycznych uczestnika i jego dłuższy staż orzeczniczy były przesłankami wydania poprzedniej uchwały KRS, która następnie - na skutek odwołania się przez skarżącą - została uchylona przez Sąd Najwyższy, to przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa okoliczności tych nie wzięto pod uwagę jako kryterium wyboru kandydata, a to dlatego, że okoliczności te w rzeczywistości przemawiają za wyborem odwołującej się. Wzięto natomiast pod uwagę nowe kryteria oraz w

sposób nieuzasadniony uwypuklono w zaskarżonej uchwale błędy popełniane w okresie objętym oceną przez odwołującą się a przemilczano porównywalne co najmniej błędy popełniane w okresie objętym oceną przez P. W.;

- sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób lakoniczny, bez wzięcia pod uwagę kryteriów wskazanych w przepisach, w sposób nie poddający się kontroli instancyjnej i uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura skarżącej jest gorsza od kandydatury kontrkandydata w obecnej procedurze konkursowej. Krajowa Rada Sądownictwa dokonując ponownej oceny kandydatury skarżącej oraz uczestnika nie zweryfikowała zasadności podnoszonych przez skarżącą zarzutów, nie odniosła się w ogóle do błędów statystycznych zawartych w opinii P. W. ani do stażu orzeczniczego uczestnika i odwołującą się, pominęła zupełnie te kwestie. Tymczasem wyjaśnienie kwestii wskazanych przez skarżącą w odwołaniu od poprzedniej uchwały, jak również podkreślonych przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 12 stycznia 2021 r., sygn. I NKRS 118/21, tj. wyjaśnienie błędów statystycznych w opinii wizytacyjnej uczestnika oraz wyjaśnienie kwestii stażu orzeczniczego doprowadziłoby do konkluzji, iż dane statystyczne uczestnika są zdecydowanie gorsze od danych odwołującą się oraz że odwołująca się posiada dłuższy staż orzecniczy. Nie uczyniono tego jednak, gdyż powyższe przemawiało na korzyść odwołującą się. Taka sytuacja niestety budzi wątpliwość odwołującą się, gdyż znowu oznacza, że przy wyborze P. W. nie kierowano się jasnymi kryteriami wyboru, tak jakby chodziło tylko o to, aby wybrany został właśnie uczestnik. W rezultacie nastąpiło zaniechanie przytoczenia, w kontekście przyjętych przez Radę kryteriów wyboru, racjonalnych argumentów prawnych i faktycznych przemawiających za wyborem P.W., co wskazuje na przekroczenie przez Radę granic swobodnego, racjonalnego uznania i pozbawia możliwości dokonania rzetelnej kontroli prawidłowości rozumowania Rady, przedstawienia relewantnych prawnie motywów podjęcia zaskarżonej uchwały oraz stanowi potwierdzenie braku wszechstronnego rozważenia sprawy, co wyraża się w niewskazaniu uzasadnionych przyczyn, dla których Rada zdecydowała się przedstawić z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego P. W., nie wzięciu pod uwagę wszystkich obiektywnych

kryteriów, niepełnym przedstawieniu kandydatury skarżącej i pominięcie szeregu okoliczności istotnych z punktu widzenia - przyjętych przez Radę - kryteriów oceny z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.k.r.s., które wskazywały, że kandydatura skarżącej jest lepsza, aniżeli kandydatura kontrkandydata,

- nieuwzględnienia stanowiska zawartego w wyroku Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2022 r., sygn. I NKRS 118/21, którym Sąd Najwyższy uchylił, na skutek odwołania skarżącej, poprzednią uchwałę KRS nr [...] z 11 czerwca 2021 r., i przekazał sprawę Radzie do ponownego rozpatrzenia,

2. przepisów prawa materialnego w postaci art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego P. W. zamiast skarżącej.

Pismami z 25 stycznia 2023 r. uczestnik postępowania uzupełnił informacje o przebiegu swojej pracy. Z dniem 17 lipca 2022 r. ustała delegacja P. W. do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości w związku ze złożoną rezygnacją. Od dnia 18 lipca 2022 r. uczestnik postępowania został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. na czas nieokreślony, jak również do pełnienia czynności w Biurze Krajowej Rady Sądownictwa na czas nieokreślony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie

pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakkolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008 nr 4, poz. 63).

Procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy. Ma ona wyłonić najlepszego kandydata. Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale. Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Tak więc, w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria,

miały charakter decydujący (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16).

Skarżąca w odwołaniu zarzuciła Radzie naruszenie art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.k.r.s. w zw. z § 19 ust. 1-11 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, jednak zarzuty te są bezzasadne.

Jak stanowi art. 33 ust. 1 u.k.r.s., w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Z przytoczonego art. 33 ust. 1 u.k.r.s. wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa jest obowiązana przed podjęciem uchwały w sprawie indywidualnej wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19).

Art. 35 ust. 2 u.k.r.s. znajduje zastosowanie w przypadku zgłoszenia się na stanowiska sędziowskie więcej niż jednego kandydata. W myśl tego przepisu, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących urząd sędziowski, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej

pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyroki Sądu Najwyższego: z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 14 września 2022 r., I NKRS 21/22).

Lista, o której mowa w art. 35 u.k.r.s., jest rodzajem stanowiska zespołu, podejmowanego w przypadku, gdy na wolne stanowisko sędziowskie, zgłosił się więcej niż jeden kandydat. Zespół powinien dokonać wyboru i przedstawić Radzie najlepszego lub najlepszych kandydatów z punktu widzenia kryteriów określonych w ust. 2. Lista ma więc charakter listy rankingowej, zamykającej ten etap wyboru kandydata, który należy do zadań zespołu przygotowującego sprawę do rozpatrzenia przez Radę. Chociaż art. 35 ust. 2 u.k.r.s. odnosi się wprost do prac zespołu, to ma on także zastosowanie do oceny kandydatów przed Radą w pełnym składzie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Odnosząc się do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymienionych w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., godzi się podkreślić, że katalog ten (adresowany w pierwszej kolejności do członków Zespołu KRS przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Samo pojęcie „kwalifikacji” kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., jest nieostre, ocenne, stanowi klauzulę generalną, a przepis go nie precyzuje, stąd ostatecznie decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 3 września 2019 r., I NO 129/19).

W wyniku przeprowadzonego głosowania odnośnie do P. W. (3 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”) oraz do M. S. 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw”, 2 głosach „wstrzymujących”), Zespół członków KRS zajął stanowisko o rekomendowaniu P. W. na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Krakowie.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa uznał, że decyzja taka jest uzasadniona treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opiniami służbowymi, a także opinią Kolegium Sądu Okręgowego w Krakowie, które pozytywnie zaopiniowało kandydaturę P. W. stosunkiem głosów: 12 „za”, 8 „przeciw”, brak „wstrzymujących się”, 1 „nieważny”, w przeciwieństwie do M. S., która otrzymała: 10 głosów „za”, 7 „przeciw”, 3 „wstrzymujące się”, 1 „nieważny”. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendowaniem P. W. przemawiały: wieloletnie doświadczenie orzecznicze, szeroka wiedza prawnicza, delegacja do Ministerstwa [...], ocena kwalifikacyjna, poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Krakowie (s. 4-5 uzasadnienia uchwały KRS).

Jak wspomniano we wstępie uzasadnienia, Zespół KRS miał prawo do przyjęcia wobec kandydatów jednakowych, dozwolonych prawem, kryteriów, a następnie własnej, merytorycznej oceny kandydatów, co też znalazło odzwierciedlenie w uchwale Rady.

Kwestionowanie przez Skarżącą oceny kwalifikacji dokonanej przez wizytatorów na etapie postępowania odwoławczego od uchwały KRS jest bezzasadne. Przede wszystkim, kwestionowane dane statystyczne są jednym, ale nie jedynym i wyłącznym kryterium wpływającym na ostateczną ocenę i wnioski wizytatorów. Sporządzając ocenę kwalifikacji i formułując wnioski końcowe sędzia wizytator powinien mieć na uwadze całokształt badanych okoliczności (korzystnych i niekorzystnych). Nie ma podstaw, by stwierdzić, iż tak nie było w przypadku uczestników tego konkursu. W świetle obowiązujących przepisów brak jest środków zaskarżenia opinii sędziów wizytatorów, a jedynie oceniany kandydat ma prawo do złożenia uwag do oceny kwalifikacji (art. 57ah § 4 p.u.s.p.). Być może, *de lege ferenda*, rozwiązanie to należałoby zmodyfikować tak, by na etapie sporządzania ocen kwalifikacji kontrkandydaci mieli możliwość odniesienia się (złożenia zastrzeżeń, czy odwołania) do opinii dotyczących pozostałych uczestników konkursu.

Wobec ustania z dniem 17 lipca 2022 r. delegacji P. W. do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie [...] bezzasadny stał się zarzut

Skarżącej, że wciąż przebywa On tam na delegacji. Jednak podkreślić należy, iż nie ma żadnych podstaw prawnych, aby pełnienie przez sędziego innych (niezwiązanych z orzekaniem) czynności w ramach delegacji mogło stanowić okoliczność obciążającą czy wręcz dyskredytującą takiego sędziego w konkursie na wolne stanowisko sędziowskie.

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 u.k.r.s., jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12). Naruszenie przez Radę art. 33 ust. 1 u.k.r.s. może więc polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W niniejszej sprawie do takich naruszeń nie doszło.

W rozstrzyganej sprawie Rada kierowała się powyższymi kryteriami, co zostało wprost wskazane w uzasadnieniu uchwały, a ponadto wynika z jej treści. W stosunku do kandydatów przywołano daty ukończenia studiów wyższych, fakt odbycia aplikacji, przebieg dotychczasowego zatrudnienia, oceny uzyskane na dyplomie ukończenia studiów, oceny uzyskane z egzaminu zawodowego, opinie wizytatorów, poparcie środowiska sędziowskiego i inne okoliczności (s. 10-15 uzasadnienia uchwały KRS).

Postępowanie przed KRS ma charakter konkursowy, a Rada w swojej kompetencji ma prawo do nieprzedstawiania określonej kandydatury na stanowisko sędziowskie albo też może nie obsadzić stanowiska w danym konkursie, jeżeli uzna, że kandydat nie spełnia jej kryteriów, ustalonych na potrzeby określonego

konkursu i konkretnego stanowiska sędziowskiego. Realizacja ustawowych kompetencji KRS ostatecznie została wyrażona także w głosowaniu - na sędziego P. W. oddano 14 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się” w rezultacie czego uzyskał On bezwzględne poparcie Rady. M. S. otrzymała jedynie 4 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, 11 głosów „wstrzymujących się” (s. 16 uzasadnienia uchwały KRS). W ocenie Rady o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej sędziego P. W. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności szeroka wiedza prawnicza, uzyskana ocena kwalifikacyjna z rekomendacją, dotychczasowe doświadczenie zawodowe, w tym orzecznicze i dydaktyczno-szkoleniowe, autorstwo publikacji, a także pozytywna (wyróżniająca) opinia Kolegium Sądu Okręgowego w Krakowie (s. 15 uzasadnienia uchwały KRS).

Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, w którym stwierdzono, że „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z 6 listopada 2009 r., III KRS 22/09, Sąd Najwyższy podkreślił, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady - a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy - jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz. U. Nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania. Stanowisko Rady nie może być arbitralne, czego jednak Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie stwierdził.

Nietrafione są także zarzuty dotyczące uzasadnienia zaskarżonej uchwały KRS. Przepis art. 42 ust. 1 u.k.r.s. stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia nie określając jednak treści tego uzasadnienia. W świetle wyżej wymienionego przepisu uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Wymagania dotyczące

treści uzasadnienia nie zostały określone przez ustawodawcę, były natomiast przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Sąd Najwyższy wskazał, że celem uzasadnienia jest wykazanie, iż uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 29/21; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Krajowa Rada Sądownictwa uzasadniając treść podjętej uchwały ma obowiązek wyjaśnienia, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Ma również na celu wykazanie, że Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów kierowała się przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi (wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21; z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Rada ma też obowiązek uzasadnienia, dlaczego dany kandydat nie uzyskał rekomendacji (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 9/19; z 27 marca 2019 r., I NO 5/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21).

Należy zauważyć, że właśnie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące kandydatów, konkludując po uprzednim ich porównaniu, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej sędziego P. W. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności szeroka wiedza prawnicza, uzyskana ocena kwalifikacyjna z rekomendacją, dotychczasowe doświadczenie zawodowe, w tym orzecznicze i dydaktyczno-szkoleniowe, autorstwo publikacji, a także pozytywna (wyróżniająca) opinia Kolegium Sądu Okręgowego w Krakowie (s. 15 uzasadnienia uchwały KRS).

W przedmiotowej sprawie Rada dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą kandydatów. Wbrew zarzutom Skarżącej, nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zdecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego

zastosowania przyjętych kryteriów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 września 2015 r., III KRS 47/15; z 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21).

Analizując uzasadnienie zaskarżonej uchwały, trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15; 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Nieuzasadniony jest podnoszony przez Skarżącą zarzut nieuwzględnienia stanowiska zawartego w wyroku Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2022 r., I NKRS 118/21, mocą którego uchylona została poprzednia uchwała KRS nr 706/2021 z dnia 11 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 5 lipca 2012 r., IV CSK 23/12, wyjaśnił, że wykładnia językowa art. 398²⁰ k.p.c. skonfrontowana z wykładnią art. 386 § 6 k.p.c., jednoznacznie wskazuje na różnice między zwrotami „związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy” a „ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu wyroku wiążą sąd (...) przy ponownym rozpoznaniu sprawy”. Co prawda, art. 386 § 6 k.p.c. został nieco znowelizowany, niemniej jednak orzecznictwo w tym zakresie zachowało swoją aktualność.

Pojęcie „wykładnia prawa” musi być rozumiane ściśle jako ustalenie znaczenia przepisów prawa, zatem nie obejmuje kwestii poruszonych w uzasadnieniu wykraczających poza granice podstaw kasacyjnych, poglądów prawnych i wypowiedzi na marginesie orzeczenia, stwierdzeń i ocen dotyczących

stanu faktycznego sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2002 r., II CKN 860/00).

Podobnie w wyroku z 26 października 2016 r., III KRS 25/16, Sąd Najwyższy stwierdził, że Rada zobowiązana jest zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c. respektować wykładnię prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy, ale jednocześnie zastrzegł, że postępowanie odwoławcze przed Sądem Najwyższym, które toczy się na podstawie przepisów dotyczących skargi kasacyjnej, jest oparte „na wyraźnej dystynkcji między autonomią decyzyjną Rady a uprawnieniami kontrolnymi najwyższej instancji sądowej”.

Powyższe oznacza, że w przedmiotowym wypadku, poczynienie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę kwalifikacji prawnej, subsumcji i ostatecznej decyzji należało nadal do samodzielnej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa. Zatem odmiennego zapatrywania, którego wyrazem będą wyrażone w orzeczeniu sądowym oceny wartościujące kwalifikacje prawnicze kandydatów biorących udział w konkursie, opierające się na przyjętych przez Sąd Najwyższy własnych wzorcach ustalających „wyższość” jednego kandydata względem jego kontrkandydata, nie można traktować jako motywów, których zastosowanie w objętej tymi motywami procedurze przed Radą jest obligatoryjne.

W kontekście wyroku Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2022 r., I NKRS 118/21, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, ocena respektowania art. 398²⁰ k.p.c. przez Krajową Radę Sądownictwa musi się nieodłącznie wiązać z dokonaniem analizy treści wyroku uchylającego uchwałę Rady w celu wskazania w nim tych wypowiedzi Sądu, którymi Rada była prawnie związana. Działanie takie wynika z przyjęcia, że związanie, o którym mowa w art. 398²⁰ k.p.c., nie odnosi się do wszystkich wypowiedzi zamieszczonych w uzasadnieniu wyroku, ale do tych, które polegają na ustaleniu i wyjaśnieniu znaczenia przepisów prawa.

Wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2022 r., I NKRS 118/21, w odniesieniu do dyspozycji art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s. i art. 179 Konstytucji RP, powinien być zatem traktowany wyłącznie jako taki, który obliguje Radę do ponownej całościowej oceny kwalifikacji kandydatów w zakresie, w jakim powyższa ocena powinna uwzględniać wnikliwą i obiektywną potrzebę rozważenia dotychczasowego przebiegu i aktualnej pozycji zawodowej kandydatów.

Tym wskazaniem Sądu, na podstawie art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., Rada była związana, jako że stanowiło ono wniosek interpretacyjny wyprowadzony z treści art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 u.k.r.s. Wyrok ten przesądził o konieczności dokonania przez Radę powtórnej oceny kandydatów, a nie kierunek, w jakim ocena ta powinna zmierzać. Krajowa Rada Sądownictwa, choć związana wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy, ma jednak pozostawioną autonomię w podejmowaniu decyzji w sferze ustawowo przysługujących jej kompetencji.

Powoływany przez Skarżącą pogląd, że sędziowie, w okresie instytucjonalnego powiązania z Ministerstwem Sprawiedliwości, nie powinni być przedstawiani Prezydentowi RP jako kandydaci do powołania na stanowisko sędziowskie w sądach wyższej instancji nie ma podstaw w obowiązujących przepisach prawa, które *expressis verbis*, określają kwalifikacje i wymogi niezbędne do ubiegania się o powołanie na stanowiska sędziowskie różnych szczebli. Żaden przepis prawa nie zabrania, by sędzia, wykonujący w strukturach wymiaru sprawiedliwości inne, nie związane z orzekaniem czynności przewidziane prawem nie mógł przystępować do konkursów na wolne stanowiska sędziowskie. Zakaz taki byłby sprzeczny z przepisami obowiązującego prawa godząc w konstytucyjne zasady równego dostępu do służby publicznej i równego traktowania.

Krajowa Rada Sądownictwa, nie uchybiając art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., słusznie przyjęła, że w postępowaniu konkursowym liczy się przede wszystkim profesjonalizm prawniczy, zaś niedopuszczalne jest określone „wartościowanie kwalifikacji zawodowych” w oparciu o sam rodzaj wykonywanego zawodu prawniczego lub czynności służbowych wykonywanych w ramach danego zawodu i przyjmowanie w tym zakresie jakichkolwiek domniemań (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 5 maja 2016 r., III KRS 14/16; z 15 grudnia 2015 r., III KRS 81/15; z 12 czerwca 2013 r., III KRS 200/13; z 24 stycznia 2012 r., III KRS 29/11; z 13 grudnia 2010 r., III KRS 18/10).

Niezasadnie Skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP (zasad: demokratycznego państwa prawnego, równego traktowania przez władze publiczne i dyskryminacji w życiu społecznym

oraz jednakowego dostępu do służby publicznej).

Naruszeniu zasad określonych w przytoczonych przepisach Konstytucji RP przeczą fragmenty samej zaskarżonej uchwały, w których Rada wskazała na takie kryteria jak: oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, poparcie środowiska sędziowskiego (s. 5, 10 uzasadnienia uchwały KRS). Zatem, kryteria awansu zostały *expressis verbis* przywołane przez Radę.

Ani z uzasadnienia uchwały KRS, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by Skarżącej ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących Jej kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości. Rozpoznając odwołania od uchwały Rady Sąd Najwyższy ocenia czy uwzględnione w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów.

Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące przedstawienia Prezydentowi RP kandydatury P. W. wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miał całokształt analizowanych okoliczności: wiedza teoretyczna w połączeniu z doświadczeniem praktycznym w stosowaniu prawa, jak również wynik głosowania Kolegium Sądu Okręgowego w Krakowie (s. 14-15 uzasadnienia uchwały KRS). Przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Skarżącej.

Z kolei, zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 60 Konstytucji RP może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 13 października 2022 r., I NKRS 57/22). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Nie sposób w takich okolicznościach dopatrywać się naruszenia zasady sprawiedliwości społecznej,

czy równości wobec prawa.

Podsumowując, Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatach, wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach przysługujących jej kompetencji uzasadniając w sposób należyty podjętą uchwałę.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 44 ust. 3 u.k.r.s. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

Od wyroku i uzasadnienia wyroku zdanie odrębne złożył SSN Grzegorz Żmij.